

indecís

Un relat de: [maurici](#)

Sóc ben bé un indecís. No sé per que decidir-me en multitud d'aspectes de la meua vida. Us posaré un exemple i ho veureu més clar. Tinc una casa vella, segona residència, en un cert poble empordanès. En general s'està caient a trossos però la porta és la part més problemàtica. Fa pena de veure. La pintura espellofada, l'escupidor podrit pels anys, pel sol i sobretot per l'aigua de la pluja. S'ha de canviar de forma immediata. Parlo amb un fuster. Casualment, aquest home, havia nascut a la casa on ara jo passo caps de setmana. Només de dir-li on calia anar a fer la feina, ja es posa mig plorós. Problemes familiars el van obligar a marxar ja feia més de quaranta anys. La porta espellofada l'havia fet ell quan era aprenent. D'això ja en feia gairebé seixanta anys. Sí, sí, tinc una porta mig podrida amb aquesta edat. El problema no és aquest. El fuster, tot professional, em diu com vull la porta. No tinc ni idea de com vull la porta. No hi he pensat mai. Jo vull una porta i prou. Tant me fa com sigui mentre pugui tancar amb clau. Es veu que es poden fer de moltíssimes formes. La més típica de la zona és un porta, amb dues fulles iguals, amb vidres i porticons exteriors. Li dic que ja em va bé. Ell em respon que si vull llum, hauré de treure els porticons cada vegada que hi vagi. I deixar-los o bé al garatge o bé per allà al mig de l'entrada, amb el perill que la canalla, jugant, els caiguin pel damunt. A ells no els agradarà. El tema comença a complicar-se.

- i quan siguin una mica més grans i els fagis treure tu els porticons, aleshores ho trobaran pesat i no vindran més. - Sentencia tot segur d'ell mateix.

- No els pot fer amb unes frontisses i que s'obrin? No els hauria de despenjar. - Ja he trobat la solució. Per un instant em sento orgullós de ser vallesà.

- Noi, on vas! - Em respon entre rialler i superior. - La gent que passa per la vorera s'hi fotarien de cap. No pot ser.

- Ja veig, ja. Que més podem fer? L'orgull vallesà s'ha fet fonedís de forma instantània.

- Una altra opció és una porta amb porticons per dintre. Pots deixar tancat quan marxis i no els has de treure. Els obres quan hi siguis.

- Em sembla bé però els exteriors també m'agraden. I si són els típics...No sé què dir-li.

- Hi ha una altra cosa a fer! -

- Digui, digui. - Li responc, fals. No vull més opcions. Vull una porta.

- Deixa't de porticons i punyetes. Fas una porta, amb vidres i posa un reixat. Et quedarà ben fort i ben bonic. No hauràs de patir per res. Com aquesta d'aquí al davant. - Em senyala amb el dit índex, arrugat pel pas del temps, la porta de la casa del davant. La veritat és que queda ben acabat i fa molt de goig.

- I la fusta? La vols de pi, més barateta o la vols d'alguna cosa més bona. De roure? Aquesta és de melis i ha durant fins ara. Eren temps durs aquells, ja t'ho ben dic. - S'atura un moment, com recordant una etapa de la seva vida no tant fàcil com l'actual. De felicitat, potser sí que en va ser. Torna a arrancar. - També la pots posar d'alumini, d'aquestes que fan ara que simulen la fusta. No tenen ànima però et durarà anys i panys. Són una merda! - Diu tot directa. Ho té ben clar.

- Si de fusta em dura seixanta anys, ja li ben dic que en tinc ben bé prou. - Li responc poc convençut.

- Vols pany normal o pany de seguretat? I sobretot posa doble vidre. No passarà tant fred. Tot i que pel fred que fa aquí, amb un vidre normal de sis em tens prou. - Sembla que disfruti explicant tota aquella col·lecció de possibilitats. És un sàdic amagat sota el noble art de la fusteria o bé és una autèntic professional en acció? I que deu ser un vidre normal de sis?

- Vostè que faria? - Que decideixi per mi, sisplau.

- La casa no és meua. No voldria posar-me on no em demanen. - Respon, posant cara d'ínocent. La veritat és que sí que li demanen. Jo li demano i a sobre la pagaria per fer el que ell decideixi.

- Saps què? Com que et veig una mica confós, en comptaré un parell o tres de tipus de porta i tu ja em diràs. Fem-ho així? Quan et toqui la butxaca ho veuràs més clar.

Quedem en això i que l'endemà em portarà els preus. Encaixem de mans i marxa. Tanco la porta. Li costa ajustar ja que amb les darreres pluges s'ha reïnflat i les dues fulles toquen. També costa Déu i ajut passar la clau. El pany és vell. Qualsevol dia petarà també. He de canviar aquest collons de porta.

M'assec a la cadira que tinc a l'entrada. I ara què? Miro la porta. Totes les possibilitats em semblen igual d'interessants. Totes deuen aportar les seves virtuts. En tots els casos tinc una porta. M'adono que la que tinc davant és d'un altre temps. A sobreviscut a molt. Al fuster li espurnejaven els ulls tota l'estona. Amb la seva experiència m'ha fet veure que les possibilitats són múltiples. Des del model més tradicional i en certa manera perillós fins al més modern però desvirtuat, desarrelat. Una merda, segons ha dit ell mateix. Crec que s'estima la porta. Forma part de la seva història i del que havia viscut. També crec que està content que algú la vulgui posar nova. Una nova llar, una nova porta però la mateixa forma d'entendre i d'entendre's amb el món. La va fer quan gairebé era un nen i ara l'arrencarà aquell mateix nen fet gairebé un avi. Passen les generacions. Sobre la taula hi veig el paper de la manifestació. Ens crida a anar tots cap a la ciutat. A fer sentir la nostra veu i la nostra disconformitat a ser tractats com a poble de segona. A fer-nos sentir i lluitar contra les ganes que ens tenen

d'anorrear-nos, d'eliminar-nos definitivament. Que jo sàpiga, sent com sóc, no he fet mai mal a ningú. Parlo la meua llengua, em sento del meu país. Ara bé, això crema a certs llocs, fot, molesta. I en aquests llocs no tenen cap moment de dubte. No descansaran fins a deixar-nos ben aixafats. Tenen clar el seu objectiu.

La porta, la de casa meua, amb seixanta anys a les espatlles, va ser feta en un país que és ben diferent del que és ara però que manté la seva ànima i el seu pols. Ara podem triar, ara hem de triar i ara no podem dubtar. Si més no, ja hem avançat una mica. No la posaré d'alumini i aniré a fer sentir la meua veu. Fa molts anys només la podien fer de pi. Jo no sé encara com la faré ni com serà d'aquí a trenta o quaranta anys. No sé si tindrà porticons per fora o li posaré un reixat. No sé si serà de roure o tindrà els enigmàtics vidres de sis. Per desgràcia, una butxaca prou migrada ajudarà a prendre la decisió. També sé que la canviaré, que serà nova però que dins hi haurà la mateixa cultura, el mateix parlar. Que lluitaré per mantenir-la ben dreta i amb el manteniment adequat perquè duri molts anys. Treballaré de cara a que els que vinguin darrera meu la sentin seva i també la vulguin canviar quan calgui. Tampoc serà una porta tancada a pany i forrellat. No m'agrada. Hi ha de deixar passar la llum, molta llum, per fer-me adonar de tot allò que dins casa meua no està prou ben net, acabat o endreçat. Sempre hi ha feina en una casa. Aquest avi, experimentat, m'ha posat una mica de llum al meu divagar. Aquesta i que estimo els meus fills és de les poques coses que tinc clares a la vida. Ja us ho deia, sóc un indecís.